

Csokonai-idéző

Reménykedő pipacsmezőt
karol át az este.
Liliomok százai közt,
méheit keresve.

Hűvös szélnek halk morajja
orgonáit védi.
Margaréta koszorúit
pitypangra cseréli.

Tulipánok réseibe
beszökik az éjjel.
Meleg zápor nádillata
messze-messze ér el.

Patakoknak csobogása
felfrissülést élvez,
erdő zengő hangjaiban
harmóniát érez.

Bogaraknak zsúfolt hada
ellepi a rétet.
Kálák között fényes illat
napsugara éltet.

Kamillának édes íze
eloszlik az égen.
Gyöngyvirágnak harmatjai
eltűnnek az éjben.

Kismadarak színes dala
elúzi a csendet.
Záporoktól vizes gallyak
hullatnak sok cseppet.

Fűszálak közt rózsabogár
keresi a bodzát.
Öreg gyíknak napos teste
várja már a csodát.

Nyíló bimbó halvány színe
telíti a fákat.
Ránézel a színes ágra,
s elszáll minden bánat.

Darazsaknak zümmögése
betölti a mezőt.
Hempergőző poros madár

észleli az esőt.

Hőscincérnek dallamára
lenyugszik a puszta.
Bodobácsnak sérült lábát
másik társa húzza.

Ibolyáknak kecsessége
napsugárból ered.
Szarvasbogár pimaszságán
néha fel-fel nevet.

Virágoknak sok levele
friss illatot áraszt.
Fülemüle zengő hangja
szerető párt választ.

Levendula illatával
együtt száll a rózsza.
Katicának huncutságát
lemásolja róla.

Hajló nappal, alkonyatkor,
elcsitul az ég is.
Szellőben halk záporosó
előbújik mégis.

(A vers 12 évesen íródott, A Reményhez c. vers ihlette)

Emlékül...

Kiscicámhoz

Egyedül sétálok a lefagyott járdán
kezem közt szorítva képének láttán
legördül egy könnycsepp, vagy talán ötven
átázott bakancsom lépdel a ködben.

Érzem az illatát, szívének melegét,
Apa által meghozott döntések nehezét,
kanyargós élete mélypontjain evezve
hagyta itt emlékét szívembe sebezve.

Árnyékként kísér ő életem során
nélküle üres lett aprócska szobám,
remélem, tudja, hogy nagyon szeretem
és soha az életben én el nem feledem.

Tudtam, hogy nincs tovább, de mégis reméltem
történetét mindenkinek el kellett mesélnem.
Büszke mosoly, csalódottság: így éreztem magamat
ezúttal nem játszott a levert, fájó akarat.

Érzi-e, hogy szerettem én minden egyes percben?
Tudja-e, hogy engem ő még sosem hagyott cserben?
Mosolygok, ha rágondolok, szeretem a nevét
nem voltam ott akkor, mikor lehunyta a szemét.

Bárcsak utoljára még megölelhetném,
vagy még egyszer kispárnáját odavihetném.
Ha még egy napig láthatnám a nyugodt tekintetét,
már soha semmi boldog élményt nem veszíthetnék.

Fejemben most ezrével cikáznak az emlékek.
Mint egy játék, mi voltunk a beáldozott kellékek.
Sokszor volt rossz, többször volt jó: erről szólt az életünk,
meglátod majd egyszer talán egy helyen is ébredünk.

De most én csak egyedül sétálok az utakon,
addig is a régi idők hullámaint kutatom.
Legördül egy könnycseppem is, követi őt még egy
hiába is kívánom már minden nap, hogy ébredj...